

AHIR, ABANS-D'AHIR... AVUI

Collir i celebrar les festes

Tant ahir, com abans-d'ahir, les festes de Nadal, Cap d'Any i Reig, eren al nostre poble i comarca, celebrades discretament; ja que era temps de collir olives i si el temps' acompanyà, no es perdia "pistonada".

Després...

Vindrà la boira, el mal temps, molt de fred, dies de vent.

No ens podem permetre, perdre un dia bo (deien els caps de casa)

Fins i tot, en Nadal, collir fins al migdia.

En temps de collir, prohibit posar-te malalt, collir, collir, i collir, marxant fosc i tornar de nit, netejar les olives, treure les fulles, pedretes i fang.

Entrar les olives al molí, posar el número de soci a cada sac, per deixar constància, de producte, curiós i net.

Era estressant, tota ajuda era poca, tots érem útils i necessaris; no es planyia a ningú.

Les dones canviaven borrasses i collien els baixos.

Els homes collien amb escales de tres peus altes de sis barrons, també pujaven als arbres.

Les oliveres eren gegants, així i tot no quedava una sola oliva dalt de l'arbre,...ni a terra.

Si quedaven nets d'olives...!!!, que es paraven rateres amb una oliva de reclam, aquesta estava tan solà, que Merlès i Torts, queien al parany.

Era especialment dur per les dones; portar la casa, fer el menjar, rentar la roba a mà, en aigua freda, collir, trobar temps per anar a comprar.

Era un no parar, desitjaven un dia de destorb (mal temps), per atrapar la feina de casa.

I deien...

-si voleu fer un àpat, de festa diferent; heu de donar-me un dia de festa.

Aquestes festes tan emblemàtiques, no venien en bon moment al nostre territori; el cònsol era que totes les cases, tenien les mateixes necessitats i obligacions.

El parlar i pensar de tots,...és una feina manual,...que no es pot mecanitzar, i es fa en grup, en constància i molt esforç...

És el què ens toca viure a la pagesia de les Garrigues.

Per bé, o per mal, fa uns pocs anys (l'avui)
al camp, es fa l'esforç de mecanitzar-lo i industrialitzar-lo;
per aconseguir això, farà falta un canvi generacional; perdre manies, deixar enrere...pors pròpies de supervivència.

Reconèixer menys qualitat, a canvi de molta més quantitat de fruit, sense subestimar el que es malmet.

Un cop més, hem d'admetre; que Abans-d'ahir, queda lluny de l'AHIR,

i més encara de l'AVUI